

ÁGH ISTVÁN

Egy másik tárlat

*Tán azért vettük észre azt a különös képet,
mert egyedül maradtunk a galériában,
nem tartozott a kiállításához, nem ügyelt
ránk a teremőr, csak kötötte a sálat egy
mindenkori télre, mi meg hosszan csodáltuk,
a május remekműve hogyan uralja el a
benti művi látványt, hogyan csillámlik
a képtár Dunára néző emeletén a víz
a láthatatlan mélyből, s ahogy a Várhegy
királyi kertje átvetődik meredek zöldben,
sápadt csigaház-sárga oszlopokkal, toronnyal,
s telekáprázik mindent túlzásúfolt látomással,
melyben a való világ és a műalkotások
tükröződnek az ablak visszfényén áttűnőben,
s középen közelítő tartásban, takarásban
mi vagyunk együtt álló, egymásból látszó formák,
kiket az Isten is befejezett művének
véltetne eltűnőben, megjegyezvén, igen jó.*

*Tudtam, amit a mennyei szenvedély rendez,
nincs köze abhoz az alkonyi zárórának,
hiába tessékelné tovább az öregasszony,
örökkévaló tárlat nyílik emlékeinkből,
benső világításban függnék az átélt képek,
úgy éljük közös sorsunk időközön túli nyugalomban,
mai, tegnapi, holnapi esőben, havazásban,
nagy világutazások azúr álmába feledkezve,
és nem fontos, miféle kínok következtében,
micsoda boldogság árán jutottunk át idáig,
s hogy milyen hiú önzés mámoros árvasága
tűzte ki erkélyünkre ingem fekete lobogónak,
mért gyötörnének szívünket szorongató teherrel,
hiszen te dobogsz bennem, én lélegzem belőled,
csak az a fontos, amit hűségünk megvalósít,
nemcsak az ágy, az asztal, a páros szép szokások
gesztusai vetülnek egymásba múlhatatlan,*

*még a fölívelő, elszálló mozdulatunk is,
mellyel a hóvirágot szedtük jegyes csokorba,
megrajzolja arcunkat bizalmas vonalakkal.*

Szabad tűz kibunyó sziporkái

*Nem szerettem soha a szalonnasütést,
de csak ma éjjel ijedtem meg a szertartástól,
mikor egy öregedő társaságban hivatalos
lettem az évente ismétlődő összejövetelre,
hasonlított az érettségi találkozókhoz,
lehetett volna nyugdíjas kollégák,
katonatársak zártkörű rendezvénye,
most is akadt egy lelkes, valamilyen
bajdani felelős, vendéglátónak, tudta,
akire egyszer sor kerül, óvakodjon
változtatni a megrögzött szokáson,
rajtam kívül mindenki otthonos lebetett,*

*nekem se kellett erőlködni, hamar
hozzájuk hasonultam, mint közeli nemzedékből
való, hiszen én sem akarok gondolni a múltó
időre, hasonló kellékek között, melyekhez
nyáreste szükségeltetik, tűzálló tisztás
síkja a pince és szőlő között,
vad, baglyos hegytető, időtlen rejtelem,
hogy észre ne vegyük, melyik évben vagyunk,
s nem is kell rágondolni, ha ugyanolyan szalonnát
tűzünk ugyanolyan somfavesszőből hegyezett
nyársra, eszünkbe sem jut, tavaly, jövőre
vagy éppen negyven évvel előbb,
talán az őseMBER korában játszódik ez a
kései este, netán a tűz elrablása után,
vagy éppen pásztor- vagy tábortűznél múlatjuk
az időt, jubászelődők, világháborús katonák,
akik most ezredvégi nők és férfiak,
hamubasúlt pogácsával érkező a mesékből,
minden láng emiatt ugyanaz, amint egymásba
sül a szalonna és a vöröshagyma karikája,
szegénység múltbatatlan íze járja át a kenyeret,
és az egész világhoz pincehideg tokaji társul,
állandóság rítusa az anekdotákban,*

*a körbejáró nóta dallamából
itt érthető csupán az elfelejtett üzenet,
most még a nagymama-feleségek sem zavarhatnak,
véniülhet saját árnyéka ölében gyermeteggé,
nem kell szégyellni, magyarázni a kialudt
viszonyok föléledését, a lángok eleven
tükreben a legelső tangót, mintha csupán
a szalonnabőrökék csillagszóróit néznék,
pedig a legfeketébb sötétnek támaszkodunk,
paraszak hamva szunnyad előttünk,
míg a kibunyó sziporkák égnek tovább
valahol távol, szemünkben és a csillagokban.*